

Fiți buni cu alții

Fiți buni cu alții

Închipuiți-vă că ați avea un copil căruia îi place să se joace cu un câțel favorit și că într-o bună zi, cățelușul sare pe stradă și este călcat de un camion. Imaginați-vă băietelul stând lângă trupul câinelui zdrobit și alături de el imaginați-vi-l pe șoferul camionului, care a oprit mașina să vadă ce s-a întâmplat. Imaginați-vă că îl auziți pe șofer spunând: "Bine că a fost doar câinele acesta nebun. Mi-era teamă de altceva mai rău. Altă dată să-ți ții câinele în curte." și trăgând o înjurătură a plecat mai departe cu camionul lui. În urma lui, copilul a rămas cu lacrimi în ochi. Lângă câțelul zdrobit s-a așezat între timp și inima lui zdrobită.

În fața acestui tablou tragic se oprește încă un trecător. Este un om cu inima bună. El ridică trupul câinelui de pe carosabil și-l așează cu grijă pe iarbă. Deși, grăbit, el găsește suficient timp să stea de vorbă cu copilul și să-i spună câteva vorbe de mângâiere. Înainte de a pleca, întreabă: "Este tatăl tău acasă?" Cuvintele lui au ceva din căldura unei mângâieri duioase.

Imaginați-vă acum că sunteți pe un drum cu mașina și v-a explodat un cauciuc. Din păcate nu aveți nici unul de rezervă. Din goana traficului, un alt șofer lasă geamul jos și vă strigă ironic: "Norocosule!". Un altul se oprește și se apropie spunând: "Vă pot ajuta cu ceva?" Cuvintele celui dintâi apasă cu nesimțire pe o rană deja făcută, în timp ce vorbele celui de al doilea sunt ca un balsam alinător.

De mult, un om a căzut între tâlhari în timp ce călătorea între două orase. Tâlharii l-au bătut bine și l-au jefuit de tot ce avea, lăsându-l aproape mort la marginea drumului. Fără ajutor, omul acesta ar fi murit. Mi-l imaginez cum stătea așa, zdrobit în trup și în suflet și se întreba singur: "Mor sau vine cineva să mă scape?" Mi-l imaginez auzind cu bucurie pașii cuiva care se apropia pe drum și parcă simt că tresare de bucurie distingând în silueta trecătorului persoana unui preot. Cu siguranță că acest trimis al cerului îi va sări în ajutor, dar...preotul a trecut speriat și grăbit pe alături... Și omul nostru a mai primit în inima lui încă o rană...

Dar stai! Se aud iarăși pași ... Numai să nu fie iarăși hoții! Nu-s ei, e un levit! Omul acesta obișnuit cu slujirea la Templu se va grăbi să-l ajute! Vai, nu! Levitul și-a strâns și el haina înfiorat de grozava priveriște și s-a furișat pe drum mai departe. Imaginați-vă cât de trist trebuie să fi fost omul nostru văzând că cei doi reprezentanți ai religiei l-au lăsat să moară și și-au văzut egoiști de drum.

După un timp, un alt om s-a coborât pe același drum. Era un Samaritean, unul dintr-aceia disprețuiți de evrei. Probabil că nici prin cap nu-i va trece să ajute un evreu aflat pe moarte. Dar nu! ... Iată cum acest Samaritean se oprește, se apleacă cu milă, îl ridică pe cel căzut și-l așează pe asinul său. Amândoi ajung la primul han, unde Samariteanul îi unge atent rănila și-l lasă hangiuului spre îngrijire, promițând că va suporta toate cheltuielile la întoarcere.

Toată credința muribundului în bunătatea omenească, crunt zdruncinată de atitudinea Preotului și Levitului, a fost acum restaurată de fapta de omenie a Samariteanului milostiv. Răutatea, indiferența, egoismul, cruzimea dărmă. Numai bunătatea zidește și vindecă rănila sufletului. Nu-i de mirare că Biblia spune: "Fiți buni unii cu alții" (Efes. 4:32).